

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

11 Ocak 2025

Sayı: 309

Fiyatı: 35 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Erdoğan iktidarı Suriye’de halkların değil, emperyalizmin çıkarlarını temsil ediyor

Suriye’de yaşanan gelişmeler, Erdoğan’ın iktidarını güçlendiriyor. Görüşme talebine cevap dahi vermeyen Esat’ın kısa sürede radikal dinci örgütlerin silahlı güçlerince yıkılması, Erdoğan ve çevresi tarafından kendi hanelerine yazıldı. Uzun süredir, işgal altında, çatışma içinde olan toplumun en temel su, elektrik gibi en temel ihtiyaçlarını karşılayamayan Suriye’deki rejim, Rusya’nın ve İran’ın desteğiyle ayakta duruyordu. Ancak hiç biri, kendi ordusu gibi Esat’a yardım etmedi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Erdoğan, tüm gelişmeyi kendi hanesine yazarak, Suriye'deki Kürt bölgesini yok etmek üzere tehdit ediyor. Ordunun denetiminde ve desteğindeki, cihatçı dinci guruplar, Kürt bölgesine girmek için işaret bekliyor. Ancak henüz pazarlık sürüyor. Öcalan'ın beklendiği gibi yeni bir Kürt açılımında değil, Kürtlere geri adım attırmak için kullanılması söz konusu.

Suriye iktidarı yıkıldığında ilk tepki olarak, borsada çimento ve demir üreten şirketlerin hisse senetleri yükseldi. Erdoğan'ın "Türkiye, sınırlarımızdan büyüktür" mesajı, esas olarak Türk burjuvazisine yönelik. Onlara, daralan pazarına, düşen kârına, ucuz işgücü isteğine, hammadde maliyetine, bir olanak sağladığını söylüyor. İşçi sınıfının yaşam düzeyini, en alt sınıra gerileten iktidar, patronlara sömürebilecekleri pazar bulduğunu açıklıyor.

Suriye halklarını, özellikle kadınların, Afganistan'da, Irak'ta olduğu gibi yabancı orduların girdiği ülkelerdeki dinci örgütlerin iktidarı olsun ya da olmasın, yaşattıkları zulmü umursamıyorlar. AKP iktidarı, ordu eliyle denetimi altında tuttuğu bölgede, dincilere güya devlet yönetmeyi öğretti. Şimdi Erdoğan, halk devriminden, demokrasiden bahsediyor. Silahlı dinciler, ne halkın denetiminde ne de halkın taleplerini önemser.

AKP iktidarı, kendi halkı karnını doyuramaz, kirasını ödeyemez durumdayken, Suriye halklarına bunun dışında ne verebilir? En çok grev yasaklayan, işçi haklarını görmezden gelen iktidar, Suriye işçi sınıfının haklarına saygı gösterecek mi? Suriye topraklarının zenginliği, Suriye halkı için değil, burjuvazinin kârı için talan edilecek. İşçi sınıfının ürettiği zenginlik, silaha dönüştürülerek, dincilere direnecek halkları katletmek, kadınları ezmek için kullanılacak. Üstelik bunu yabancı bir güç olarak yapacak. Erdoğan, bugüne kadar eleştirdiği Batının ayak izinden gidiyor.

Suriye'deki gelişmeler, AKP iktidarı çevrelerini, patronları, borsa vurguncularını, Osmanlıcı hayaller kuranları sevindirebilir ancak işçi sınıfını sevindirecek bir gelişme yoktur. Esat'ın gidişine, katil bir diktatörün yıkılışına sevinmek fazla bir şey ifade etmiyor, çünkü onu orada tutan koşulları değiştiren halkların mücadelesi olmadı. Aksine emperyalist devletlerin planları, rekabetleri, bazen de anlaşmaları sonucu oldu.

Emperyalizm, Filistin'de olduğu gibi planlarını hiç çekinmeden katliamlar yaparak uyguluyor. Bazen doğrudan bazen de İsrail'e olduğu gibi bir maşaya yol veriliyor. Suriye'de aynı rolü Türkiye'nin oynaması istendiğini gösteriyor.

Kendilerine düşen rolün, emperyalizm için sadece İslamcı örgütleri değil, bununla birlikte tüm Suriye halkını denetim altında tutmak olduğunu biliyorlar. İşte bu, desteklememiz değil, tepki göstermemiz gereken durumdur. (01.01.25)

Emekçinin Gündemi

Patronlar düzeninin saldırıları: Asgari ücret ve emekli aylıkları zammı

Gelir grupları hesabına göre emekçinin enflasyonu yüzde 70'i aşıyor! Buna rağmen 7,5 milyon asgari ücretliye %30, 16 milyonu aşan emekliye %15,75, sayısı 4,5 milyonu bulan memura %11,5 zam yapıldı. TÜİK'e göre 2024'ü %45 ile tamamlayan enflasyonun yıllık ortalaması yüzde 58,5!

TÜİK üç kağıtçılığı

TÜİK yıl sonu enflasyonunu %44,38 olarak açıkladı, hedeflenen orana denk getirdi; ince hesabı inandırıcı bulunmadı, ücretlerden 'çalmakla' suçlandı. Nedeni ise diğer hesaplarla arasındaki uçurum! Kendi 12 aylık ortalamalara göre hesabıyla arasında 15 puan, ENAG'ın %83 ile hesabı ile 39 puan, İTO'nun %55'lik hesabı ile 11 puan fark bulunuyor.

12 bin 500 TL'lik en düşük emekli aylığı alan 3 milyon 700 bin kişinin aylıkları bu orana göre 14 bin 469 liraya çıktı gözükse de bu gerçeği yansıtmıyor. Kök aylığı 10 bin 800'den az alan milyonlarca emekli için 'yüzde 15 artış' sıfır zam anlamına gelecek. Fazlası için düzenleme gerekiyor.

Memurlara kısıntı

Memur ve emeklilerinin zam oranı ise daha düşük: "Yüzde 11.54!" Yılın ikinci yarısında yapılacak %5'lik toplu sözleşme zammına ve üzerine eklenecek

enflasyon farkına rağmen yılın tamamında maaşlarda yaşanacak artış %25'i bulmayacak. Düzenleme yapılmazsa reel kayba uğrayacakların başında memur ve memur emeklileri gelecek!

Hükümet sözcüleri emekli ve memur maaşlarında düzenleme yapılacağını söylüyor. Beklenti emekli maaşlarının 15 bin TL'ye tamamlanması ve memurların maaş artış oranının da en fazla emeklilerinki ile eşitlenmesi. Düzenleme yapılsa da yıllık artışın %30'u aşmaması, gelirlerin baskılanması, düşük tutulması temel hedef.

Siyasetçilerin artış ek artış vaadi, tepkileri beklenti yaratarak ertelemek amacıyla olmalı. Erdoğan, asgari ücret zammı için "içime sindi" demişti. Diğerlerinden hiç söz açmaması, aynı nedenle olsa gerek. Zaten emekçilerin, emeklilerin yararına olacak hiç bir düzenlemede yetkisini kullanmaması yeterince açık.

Emekçinin enflasyonu çok daha yüksek

TÜİK'e göre bile kirada enflasyon %105, taze meyve sebze %69, bir çok hizmette %60'ın üzerinde. Bu ayrıntılara bakıp harcama kalemlerine ve gelir gruplarına göre hesap yapan DİSK-AR emekçinin enflasyonunun %60-77 arasında seyrettiğini açıkladı.

Üstelik emekçiler, aylıklarının tamamını, beslenmeye, ulaşım ve faturalara harcıyor. Yani fiyatları en fazla artanlara. Emekçi harcamasının bir kısmı tamamen devlet kontrolünde fiyatını iktidar belirliyor, bir kısmı devletin yönlendirmesiyle örneğin mazot fiyatının etkisiyle sebze olduğu gibi fiyatı belirleniyor.

Böylece iktidar, bir yandan yüksek enflasyonla emekçileri yoksullaştırıyor, öte yandan ücretleri, aylıkları düşük tutarak bir kez daha yoksullaştırıyor.

Bu durumda sadece patronlar kazançlı. Enflasyon yoluyla, emekçilerden alıp yoksullara para akıtıyorlar. Siyasetçiler, patronların aşırı kazançlarına dokunmadıkları gibi kitleler geçim derdindeyken onlara yüksek kârlı işler ayarlamaya devam ediyor.

Bu siyasetin sona ermesi için meydanlarda durumu protesto etmek veya seçim istemekten daha fazlası gerekli. Başka siyasetçilerin başka vaatlerini denemek yerine emekçiler kendi sorunlarını çözmek için öne çıkmalı. Siyasetçileri beklemeden, ücretlere gerçek enflasyon oranında artış talebini gerçekleştirme mücadelesiyle başlangıç yapılabilir. (04.01.25)

Metal işkolunda grev yasağı engeli aşıldı

Erdoğan iktidara gelişinden bu yana “milli güvenliği bozucu nitelikte” olma gerekçesiyle 21’inci grev yasağını ilan etti. 5 işletmeye bağlı 9 fabrikada çalışan 2 bin işçi, daha önce grevi yasaklanan 200 bini aşkın işçiye eklendi. MESS üyesi olmayıp grev yasağı kapsamına alınmayan bir fabrika ile grevi yasaklanan fabrikanın her ikisi de trafo üretiyor. Bu durum, yasağın, sadece patronların çıkarı için yapıldığını gösteriyor.

İstanbul Anadolu yakası, İzmit, Balıkesir’deki işletmelerin hepsinde DİSK’e bağlı Birleşik Metal sendikası örgütlü. Patronları MESS’e bağlı ve ABD, Fransa, Hollanda ve Japonya’dan yabancı sermaye.

Sendika, her grev yasağında yaptığı gibi grevi sürdürme kararı aldı. İş

yerlerinin önüne grev çadırları kuruldu, greve katılan işçiler nöbet tutup fabrika bahçesinde, meydanlarda protesto yürüyüşleri yaptı. Patron da boş durmadı, müdürler kapıya duyurular asarak, grevi bekleyen işçilerle konuşarak, işten atmakla, kanunlarla tehdit etti.

Sözleşme görüşmesi beş ay önce 9 ağustos tarihinde başlamış. İş kanunlarının patronlara sağladığı olanaklar neredeyse sınırsız. Beş ayda enflasyon nedeniyle patron işçinin ürettiklerine kim bilir kaç kez zam yaptı, kârını kim bilir kaç katladı. Bu sürede aynı enflasyon, işçinin satın alma gücünü eritti, geçinemez hale getirdi.

Sendika, geçip giden birinci altı ay için %125 ücret zammı istedi, MESS önce %30, sonra %40 önerdi. 4 fabrikada

grev süren Hitachi patronları, 20 günün sonunda anlaşmayı kabul etti. Sendikanın açıklamasına göre ücretler birinci yıl %60 artışla en düşük 44 bin lira olacak. İkinci altı ay ortalama 78 bin lira olacak. Gelecek ağustos ayından sonra başlayacak olan ikinci yıl ise enflasyon kadar artacak.

İşçiler hem patronların hem de devletin baskısına rağmen mücadele etti. Greve çıkan ve grevi süren işçilere, onların mücadelesi, kazanımları, tüm metal işkolundaki işçilerin ücret zammını, yani yaşam düzeylerini etkileyecek bir örnek olacak. Sonu görünmeyen pahalılığın sorumlusu olan patronlar, tüm yükü işçinin sırtına tıkmak için ücreti düşük tutmaya çalışıyor. Buna karşı çıkmak işçi sınıfının en temel hakkıdır. (30.12.24)

Sağlıkta dönüşümün getirdiği sorunları artırıyor

“Yenidoğan Çetesi” olarak adlandırılan sağlık rezaleti, gözlerden uzaklaştırıldı. Çünkü hem hükümetin çok övündüğü “sağlıkta dönüşüm” sisteminin gerçeklerini göz önüne serecekti hem de hastane patronlarının kâr için neler yaptıklarını.

Sağlık sistemi öyle bir hale getirildi ki daha çok kazanmak için yenidoğan bebekler dahil tüm hastalar, gerekli olsun ya da olmasın, en pahalı işlemlere, tedavilere, ilaçlara yönlendiriliyor.

Bunlar, en alt düzeyde çalışandan başlanarak yapılıyor ama kazanç en üsttekilerden başlıyor. Döner sermaye denen bu işleyişte patron on

kazanırken, doktor üç kazanıyor, en alttaki bir kazanıyor, ancak herkes fazladan para kazandığı için sistemde sızıntı olmuyor. Döner sermaye sisteminin olmadığı durumlarda, bu çetede olduğu gibi kendi aralarında benzerini kuruyorlar.

Sağlık sisteminde hastadan alınan katkı payı dışında tüm masrafı SGK ödüyor. Yani her sahtekarlık SGK’nın dolandırılması demek.

Ekonomik kriz öncesinde yolsuzlukların, hastalar üzerinden yapılan vurgunların üzerine gidilmiyor, patronların para kazanma işleri olarak görülüyordu. Ancak artık SGK bütçesinin kısılması gündemde. Devletin kasasından, emekçilerin

sağlık harcamaları için yapılan ödemelerin azaltılması, hasta katkısının artması isteniyor. SGK bütçesi, emekçilerin kesintileriyle oluşsa da, emekçiler için değil, işsizlik fonunda olduğu gibi patronlar için harcanıyor.

Patronlar, hem yasal yoldan hem de canları pahasına hastalar üzerinden yasadışı yoldan SGK’yı soyuyor. İktidar, patronlar için gerekli sistemi hazırlıyor. Sonra da “cani doktorlar” ve diğer sağlık çalışanları suçlanıyor. Asıl cebini şişiren patronlar, onlara bu düzeni kuran siyasetçilere söz söylenmiyor. (04.01.25)

Siyasetin Gündemi

Pazarlık Kürt halkının çıkarlarını korumak için değil

Erdoğan'ın siyasi risk getirebilecek işlerini kendi fikriymiş gibi yürüten adamı olan Bahçeli, seçim sırasında kapatılmalı dediği DEM parti temsilcileri ile görüşti. Öncesinde Öcalan ile görüşen DEM ekibine, üç kez belediye başkanlığı elinden alınan DEM partili Ahmet Türk de eklenmişti.

DEM yöneticileri, “demokrasi”, “barış”, “kardeşlik” “tarihi fırsat” gibi kulağa güzel gelen kelimelerle süslü açıklamalar yapıyor. Ancak Öcalan ile ne konuşuldu, ne sonuç çıktı, neyin pazarlığı yapılıyor, pazarlık ne aşamada, kısaca konunun esasına ilişkin tek laf etmediler. Hatta bunu soranları, bozgunculukla suçladılar.

Kürt düşmanı, Kürt halkının Irak'ta veya Suriye'de en küçük bir hak elde etmesine öfkeyle karşı duran Türk milliyetçiliğinin partisinin lideri ile ne konuşuluyor diye sormak yanlış yapmak oldu. Kendi halkını açlığa mahkûm eden Erdoğan ile ne pazarlık ediliyor demek, yanlış oldu.

DEM siyasetçileri, bugün pazarlık yaptıklarıyla anlaşma sağlayamazlarsa, aynı kişiler tarafından en ağır şekilde suçlanacak belki de kalan ömürleri hapisanede geçecek. Bunu çok iyi biliyorlar. Buna rağmen pazarlığı Erdoğan'ın istediği şekilde sürdürmeleri, sadece iktidarın sıkışmasından değil, aynı zamanda kendi beklentilerinden de ötürüdür.

AKP çevreleri, Suriye'de YPG'nin silah bırakmasını sağlamak için Öcalan'ın devreye sokulacağı fikrini pompalıyor.

Medyada, PKK'nın Öcalan'ın emriyle bugün mü, yarın mı silah bırakıp kendini feshedecek tahminleri yapılıyor. Böyle bir durumun beklentisini yaymak, düpedüz kitleleri kandırmaktır. Suriye'de YPG'nin arkasındaki esas güç ABD'dir. İktidar, her şeyden önce Öcalan ile değil, ABD ile anlaşmak zorunda.

Bu konuda hem ABD hem de yeni Suriye yönetimiyle bir düzeyde uzlaşma var gibi görünüyor. İktidar, Kürt bölgesini yok etmeyi kendi üzerine almış gibi görünüyor. Bunun için bir yandan, Suriye'de beslediği dinci silahlı milislerle Kürt bölgesini tehdit ediyor, öte yandan Öcalan ve DEM'li siyasetçiler üzerinden pazarlık yürütüyor.

Elbette tümü dışarıdan gözleyebildiklerimiz, ancak bunların hiç birinde Kürt halkı için olumlu bir yön yok. Kürt halkının kendini yönetmesi hakkı yok edilecek, dincilerin yönetimine mahkûm edilecekler. Çatışma bitecek deniyor, Türk ordusu, İsrail ordusu, ABD veya İran ordusu, ya da onların beslediği dinci milisler değil mi çatışmayı sürdüren? Suriye'de Kürt halkı başkasına saldırmadı, kendini savundu.

Kürt halkına olumlu yansıyan hiç bir gelişmeyi desteklemeyen siyasetçilerle yapılan pazarlıktan olumlu bir sonuç beklemek, sahte umut yaymak olur. Üstelik Erdoğan, daha önce defalarca yaptığı gibi hiç bir sözünü tutmayabilir, yarı yolda dönebilir, tam tersi bir süreç başlatabilir. Açıktan kural tanımayan bir siyasetçi için gizli pazarlıkta verilen sözlerin hiç bir

güvencesi yoktur. Üstelik Erdoğan, sanki işin içinde değilmiş gibi davranıyor. Pazarlık bozulursa, kendi çıkarına göre yorumlayacak. O zaman DEM'li siyasetçilerin söyleyeceği gerçekleri duyan olmayacak. Sadece siyasetçiler değil, tüm Kürt halkı suçlanacak ve halklar arasındaki mesafe artacak.

Suriye için yapılmıyormuş gibi yansıtılan pazarlık, Erdoğan'ın yeniden seçilmesi için yapılıyor olabilir. Erdoğan, CHP'ye oy vermeye alışan Kürtlerin oyunu almak zorunda. Bunu kendisi başaramaz ancak Öcalan'a ev hapsi karşılığında DEM'li siyasetçiler, Kürt kitlelerinin yeniden AKP'ye oy vermesini sağlayabilir. Pazarlık süreci uzatılarak, seçim öne alınırsa, bu hiç şaşırtıcı olmaz. Ya da mecliste alacağı milletvekili desteğiyle Anayasayı değiştirerek yeniden aday olmayı garantileyebilir.

Ancak böyle bir durum olursa, iktidar olmak için Kürt oylara ihtiyacı olduğundan CHP seçmeni ile Kürt seçmenlerin arası açılacaktır.

Kitlelerden gizlenen siyasi pazarlık, Türk ve Kürt halklarını doğrudan olumsuz etkileyecek. Kürt halkını temsil ettiklerini söyleyen siyasetçilerin bunun tarafı olmaları, gerçek yüzlerini gösteriyor.

Erdoğan ve ulaşı Bahçeli, temsilcisi oldukları çevrelerin çıkarları için her türlü tehlikeli oyunu çevirmede tereddüt etmeyen, halklar için tehlikeli siyasetçiler olduklarını bir kez daha gösteriyorlar. (02.01.25)

Yoksullaşmayla birlikte kadın cinayetleri artıyor

Bu yıl öldürülen kadın sayısı, yılın günlerini geçti; 420'yi aştı, 300 aşkın kadın da şüpheli şekilde ölüm buldu. Sayılar, artık neredeyse her gün iki kadının öldürüldüğünü anlatıyor.

Mafyalaşma, kuralsızlaşma, cezasızlık ve benzeri nedenlerle toplumdaki genel şiddet yıllardır artıyor. İşsizlik ve pahalılık, genel şiddetin toplumda zayıf görülenlere yönelik olarak daha da artmasına etki ediyor. Bu kesimlerin başında çocuklar ve kadınlar geliyor.

Kadınlar, en yakınlarındaki erkekler tarafından öldürülüyor. Babaları, eşleri, erkek arkadaşları, kardeşleri tarafından. İşsizlik ve

pahalılık, önce kadınları vuruyor, işsiz, parasız kalan, güvencesiz olan kadınları zayıf bırakıyor, çaresizlik şiddete açık hale getiriyor.

Kadınlar, aynı işte çalışsa bile erkeklerden daha düşük ücret alıyor, ilk işten çıkarılan en son terfi alan oluyor, aynı işi yapsa bile eşit değer görmüyor. Patronlar için ucuz, itaatkar iş gücü olarak el altında tutuluyor. Ancak bir yandan da dini, sosyal bahanelerle ya da bahaneler üretilerek, çalışması, kendi ayakları üzerinde durmasının önünde engeller konuyor.

Bu türden gerekçeler nedeniyle güçsüz duruma düşen kadınlar, bir erkeğe yaslanmaya çalışıyor; işte o zaman kadın için ölüm çanları çalmaya başlıyor.

Dayanağı, kadının sahibi, uygun gördüğünde de yaşamasına karar veren oluyor.

Tüm bu nedenlerle kadın cinayetlerinin nedeni bireysel nedenlerle değil, toplumsal nedenlerle yaşanıyor ve aynı nedenlerin olumsuz etkileri güçlendikçe artmayı sürdürüyor. Önümüzdeki günlerde, bugünkü ekonomik ve sosyal sorunlar arttıkça kadın cinayetlerinin arttığını görmek şaşırtıcı olmayacak.

Kadınların hayatta kalması, hem kendi hayatları için mücadele etmelerine hem de kadınları aşağılayan, çaresiz bırakan bu düzene karşı verecekleri mücadeleye bağlıdır. (02.01.25)

İktidar olma hesaplarıyla izlenen siyaset yoksulları vuruyor

Erdoğan, yeniden seçilmek için güç kazanıyor. Bizzat Erdoğan tarafından kovulan ve Gelecek Partisi'ni kuran eski başbakan Davutoğlu bile AKP'ye dönmek için hevesli. Kendisi milletvekili olmadığı için asla çağrılmayacak ama partisinin milletvekilleri, AKP'ye gitmeye başladı.

Erdoğan'a yanaşan milletvekilleri, CHP'nin listesinden seçildi. Yani CHP, önceki dönemde olduğu gibi rakibine güç taşımaya devam ediyor. Üstelik bu siyaseti, iktidara gelmek için izlediklerini iddia ediyorlar.

AKP, Erdoğan'a denk bir siyasetçi yetiştiremedi. Hem partiyi hem de devlet yönetimi aynı kişinin elinde toplanmasının sonuçlarını yaşıyor. Parti, kendi çevresindeki patronların çıkarları için devleti o kadar şiddetle ve derinden yağıyor ki, bunu

sürdürecektir, sonuçlarını göze alacak başka biri bulunamıyor.

Aslında geçmişte birkaç deneme yapıldı, ancak başta "beşli çete" denen patronlar olmak üzere her düzeye yayılan, hiçbir kural, sınır tanımayan acımasız talanın sürdürülmesinde sorun çıktı. Ayrıca kitleleri oyalamada, yönlendirmede maharetli olan; Erdoğan kadar işçi sınıfına zulmederken rahatça sizi iyi yaşıyorum diyebilen çıkmadı.

AKP, belediyelerde yaptığı hizmetler üzerinden iktidara gelmişti, CHP'nin aynı yolu izlemesini önlemeye çalışıyor. Böylece iktidarın bilerek uyguladığı yoksullaşma siyasetine karşı yaptıkları kısıtlı faaliyetleri yapamaz hale getirmek hedefleniyor. İktidarın bu siyaseti, doğrudan en yoksulları olumsuz etkilediği için çok acımasız; yoksullaşmanın

sürmesi için yapılanlar, sayısı giderek artan yoksulların muhalif partilere yönelmesini engellemek için. Yoksulların, siyasette başka bir seçenek düşünmesini önlemek isteniyor.

Erdoğan ve Erdoğancı burjuvazi, kitleleri her yönden sıkıştırmış durumdayken Suriye üzerinden kahraman olma çabasında. Ancak Suriye'de, bugüne kadar atıp tuttuğu, lafta efelendiği ABD ve İsrail ile aynı safta kaldığı açık. Ortakları, halklara barış ve kardeşlik değil, başta Filistin halkına olmak üzere Ortadoğu halklarına baskı ve ölümden başka bir şey getirmedi.

Erdoğan'ın, Suriye zaferinin fazla sürmeyeceğini anlamak zor değil. Bu nedenle, siyasi hesaplara kapılmanın, siyasi oyunlarla oyalanmanın hiçbir anlamı yoktur. (29.12.24)

Uluslararası Gündem

Suriye Diktatörün devrilmesi halkın özgürleşmesi demek değildir

Beşar Esad'ın devrilmesinin üzerinden on günden fazla bir süre geçmesine rağmen Suriye halkı hala rahatladığını ifade ediyor. Görgü tanıklarının anlattıkları, yirmi dört yıldır iktidarda olan bu adamın rejiminin acımasızlığını gözler önüne sermeye devam ediyor. Ancak diktatörün düşüşü umut verse de, hiçbir şekilde gerçek bir kurtuluşun garantisi değildir.

Hepsinin kurtarıcı olarak sunduğu kişi, gerçek adı Ahmed Hüseyin El-Şaraa'yı tercih ederek terk ettiği bir takma ad olan Ebu Muhammed El Colani'dir. Bir cihatçı ve eski bir El Kaide üyesi olan El Colani, 2011'deki Arap Baharı'nın bir halk hareketinden 2015'te Rusya tarafından ABD'nin de örtülü onayıyla kurtarılan Beşar Esad'ın ordusuna karşı bir çete savaşına dönüşmesinden bu yana Suriye'de faaliyet gösteren milislerden biri olan Hayat Tahrir El Şam'ın (HTŞ) lideri. El Colani'yi finanse eden ve silahlandıran Türkiye'nin desteği ve İdlib bölgesini yönetme ve her şeyden önce orada düzeni sağlama becerisi onu bu iş için uygun adam haline getirdi.

ABD Dışişleri Bakanı Antony Blinken 14 Aralık'ta Ürdün'ün Akabe kentinde yaptığı açıklamada "Evet, HTŞ ve diğer taraflarla temas halindeydik" dedi. Bu saldırının bölgesel güçlerle ve hiç şüphesiz ABD ve Rusya ile anlaşarak hazırlanmış olması çok muhtemeldir. O tarihten bu yana, başta Esad diktatörlüğünün her zaman destekçisi olmuş olan Fransızlar olmak üzere çeşitli Avrupalı temsilcilerin ziyaret akını yaşanıyor.

El Colani şimdi eski iktidardan yenisine devir teslim işlemlerini yürütmeli. Devlet memurları işlerine dönmeye, Esad'ın askerleri endişelenmemeye ve polis de endişelenmemeye davet ediliyor. Amaç, 2003 yılında ABD

öncülüğünde Irak'a karşı başlatılan savaşın sonunda Saddam Hüseyin'in devlet aygıtının acımasızca yok edilmesinin ardından yaşanan kaostan bir benzerinin yaşanmasını önlemek.

14 Aralık'ta Ahmed Hüseyin El-Şaraa, Savunma Bakanlığı'nın HTŞ de dahil olmak üzere tüm silahlı grupları dağıtarak yeni bir ordu kuracağını ve devlet kontrolü dışında hiçbir silaha izin verilmeyeceğini açıkladı. İç savaş sırasında çoğalan milisleri gerçekten denetim altına alıp alamayacağı henüz belli değil. HTŞ başkanı da insanları uzlaşmacı bir tavırla karşılıyor. Şimdiden kadınların yakalandığına ve çeşitli görüşlerden milisler tarafından yargısız infaz yapıldığına dair haberler var.

HTŞ başkanı uzlaşmacı olduğunu ikna etmek için çok sayıda jest ve açıklama da yapıyor. Ancak Esad'ın mensubu olduğu bu çok dinli ülkedeki çok sayıda dinden birinin takipçileri olan pek çok nusayriler intikam alınmasından korkuyor. Aynı durum Sünni milislerin saldırısından korktukları için Lübnan sınırına kaçan Şii nüfus için de geçerli. Pek çok Suriyeli yeni hükümete şüpheyle yaklaşıyor.

Diktatörlüğün yıkılmasının yarattığı umut, gelecek endişesiyle karışmış durumda. Nüfusun %95'inden fazlası yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü'nün rakamlarına göre 2011 ile 2022 sonu arasında tüketici fiyatları 55 kat artmış durumda. Rejimin düşmesinden üç gün sonra dolar, ülkenin para birimi karşısında neredeyse %50 değer kazanmıştı. Altyapı hala çökmüş durumda: UNICEF'e göre 7 000 okul yıkıldı ya da hasar gördü ve 2 milyondan fazla çocuk okula gidemiyor. İnsanların karınlarını doyurabileceklerinin, barınabileceklerinin, hastanelerin ve okulların yeniden inşa edileceğinin,

kendilerini özgürce ifade edebileceklerinin, örgütlenebileceklerinin ve kadınların başörtüsü takmayacaklarının garantisi var mı?

El-Colani'nin arkasında, her biri kendi hedeflerine sahip emperyalist ve bölgesel güçler pusuya yatmış durumda. Golan Tepeleri'nde yeni bir bölgeyi işgal eden İsrail, Şam'a ve bir Rus deniz üssüne konut olan kıyı bölgesine kadar bombaladı. ABD tarafından desteklenen ve Suriye'nin kuzeydoğusunda bir bölgeyi tutan Kürt silahlı güçleri, onları bölgeden çıkarmak isteyen Türkiye ile karşı karşıya. Türkiye iki yönlü bir sorunu çözmeye çalışıyor: bir ara bölge oluşturarak Kürtlerin topraklarını birleştirmesini engellemek ve hatta topraklarındaki 3 milyon Suriyeli mülteciyi geri göndermeyi başarmak. Amerika Birleşik Devletleri'nin bölgede yaklaşık bin askeri var. Kendileri açısından çok daha az kontrol edilebilir olan bu milislerin durumdan faydalanmasını engellemek için IŞİD tarafından işgal edilen cepleri bombaladılar.

Blinken 14 Aralık'ta yaptığı açıklamada "Suriye halkına mesajımız şudur: başarılı olmalarını istiyoruz ve başarılı olmaları için onlara yardım etmeye hazırız" dedi. Emperyalist liderler bu tür vaatlerde defalarca bulunmuş ve feci sonuçlar elde etmişlerdir. Taliban'ın yok edilmesi gereken düşmanlar haline gelmeden önce onların koruyucusu olduğu Afganistan örneği bunun bir hatırlatıcısıdır. Sözde yardımları, tek amacı piyonlarını ilerletmek olan en gerici güçleri desteklemekten ibarettir.

Sözde kurtarıcılara, savaş ağalarına ve sadece kendi egemenliklerini sürdürmekle ilgilenen büyük güçlere bel bağlayan bir halkın kaderinin değiştiğini görmesinin hiçbir garantisi olmayacaktır. (LO, 18.12.24)

Esad ve emperyalizm, ortaklık ve muhalefet

Esad 2008 yılında Sarkozy tarafından Elysee Sarayı'nda

Emperyalist liderler her zamanki sinizmleriyle Beşar Esad'ın düşüşünü memnuniyetle karşıladılar. Macron'un “barbar bir devlet yıkıldı” diye sevinmesiyle birlikte, onun rejiminin suçlarını öğrenmiş gibi davrandılar.

Ancak Esad ailesi elli yılı aşkın bir süredir Suriye'de vahşi bir diktatörlük uyguladı. Batılı liderler için bu rejim, zaman zaman kendilerine engel olsa da, bir denge unsuru olmuştur.

Bir hava kuvvetleri subayı olan Hafız Esad, Kasım 1970'te sona eren bir dizi darbenin ardından iktidara geldi. Baas Partisi'nin Suriye kolu olan Arap ve Sosyalist Diriliş Partisi'ne mensuptu. Bu parti, Fransa ve İngiltere tarafından Orta Doğu'da çizilen ve Suriye, Lübnan, Irak, Filistin ve Ürdün'ü birbirinden ayıran sınırlara meydan okuyan pan-Arap milliyetçi bir partiydi. Sosyalizmle renklendirilmiş bu pan-Arapçılık, yoksulluk içinde tutulan ve sömürgeci işgal yılları boyunca isyanları birkaç kez bastırılan bölgenin ezilen halkları tarafından yankı buluyordu. Ancak iktidara geldiklerinde, Suriye'de olduğu gibi Irak'ta da Baasçı liderler her şeyden önce kendi iktidarlarını ve kendi devlet aygıtlarını güçlendirmeye odaklandılar, komşuları da dahil

olmak üzere, pan-Arabizmlerini söze indirdiler ve emperyalizm tarafından çizilen sınırları fiilen kabul ettiler.

Suriye'de Hafız Esad, boyun eğmeyi reddeden muhalifleri öldürdü ve yurt dışında bile korkulan askeri istihbarat servisleri, meşhur muhaberat'ı kurdu.

Emperyalizm karşısında biraz nefes almak isteyen bir milliyetçi olarak, Sovyetler Birliği'nin desteğini aldı ve Filistin davasının savunucusu ve İsrail'in düşmanı, ama her şeyden önce düzenin savunucusu oldu.

Böylece 1976'da Filistinli milislere ve Lübnan solunun Falanjist aşırı sağa karşı galip gelebilecek konumda görünen kesimlerine karşı Lübnan'a müdahale eden Suriye ordusu oldu. Suriye ordusu daha sonra emperyalizme kendisine güvenebileceğini göstermek için statükonun koruyucusu olarak uzun süre Lübnan'da kaldı. Suriye tankları birçok kez Filistinli milisleri yerlerinde tutmak için üzerlerine ateş açtı. 1991 yılında Esad, Kuveyt'i ele geçirmeye çalışan Saddam Hüseyin'i cezalandırmak için gelen Batılı koalisyonun arkasında yer aldı.

Giscard d'Estaing'den Sarkozy'ye kadar her Fransız cumhurbaşkanı Esad'ı müttefik yapma umuduyla kırmızı halı serdi. 1982'de Mitterrand, Suriye ordusunun Suriyeli Müslüman Kardeşler liderliğindeki bir isyanı bastırmak için Hama'da gerçekleştirdiği katliamı (20.000'den fazla ölü) kınamak için tek kelime etmedi. 2000 yılında Chirac, Hafız Esad'ın

cenaze törenine katılan tek Batılı liderdi. Hatta 2008 yılında Sarkozy, oğlu Bachar'ı Champs-Élysées'deki 14 Temmuz resmi törenine katılması için davet etti. Bu yıllar boyunca Muhaberat, Suriyeli muhalifleri Fransa'ya kadar terörize etmeyi başarıyordu.

İsyan Tunus, Mısır ve Libya'dan sonra 2011'de Suriye'ye sıçradığında Batılı hükümetler başlangıçta Esad rejimiyle aralarına mesafe koyma konusunda çekinceli davrandılar. Ardından, silahlı isyancı gruplar oluştuğunda, bunlardan birini ya da diğerini desteklemeye çalıştılar ve Türkiye ya da Suudi Arabistan'ı bunu yapmaya teşvik ettiler. Bu manevralar, Suriye'nin büyük bir bölümünü kontrol altına almayı başaran IŞİD'in ortaya çıkışına kadar, Batı için giderek daha az güvenilir olan cihatçı grupların gelişmesine yol açtı. İşte o zaman Rusya ve İran, Batı ile tam bir işbirliği içerisinde IŞİD'i ezmek ve geri püskürtmek için müdahalede bulundu. Bu müdahale, daha iyisi olmadığı için Esad'ın gücünü korumak ve kendi halkını katletmeye devam etmesini sağlamak içindi.

Şimdi Esad devrildiğine göre, Batılı liderler onun yerine geçecek güçlerde, HTŞ'de ve lideri Ahmed El-Şaraa'da, emperyalist çıkarlara uygun ve yeterince sempatik kalarak düzeni sürdürebilecek liderler bulmayı umuyorlar.

Suriye halkı için bu manevralardan umutlanacak hiçbir şey yok. (LO, 18.12.24)

Emperyalist düzenin bedeli

Gazze'de bir okula İsrail bombardmanı

23 Aralık günü, İsrail ve Hamas heyetleri ateşkes koşullarını görüşmek üzere Doha'da bir araya gelirken, İsrail hava kuvvetleri Gazze'yi bombalamaya devam ediyordu.

Çocuklar, hastalar ve insani yardım çalışanları, İsraili yetkililer tarafından “güvenli” ilan edilen ve savaş ve yıkım nedeniyle yerlerinden edilen binlerce ailenin yaşadığı bir bölgede vuruldu. Günden güne Gazze'nin yıkımı ve sakinlerinin katledilmesi, tek amacı bütün bir halkı terörize etmek ve moralini bozmak olan bir yöntemle devam etmektedir. Yıkım sayısızdır ve 45,000 Gazzeli hayatını kaybetmiştir.

UNICEF'e göre 12,000 ağır hasta çocuğun tedavi edilmek üzere bu cehennemden çıkarılması gerekiyor. Ancak İsrail ordusu tüm geçiş noktalarının kontrolünü ele geçirdiğinden bu yana sadece 300 çocuğa geçiş izni verdi, o da her

zaman ailelerine değil. Daha da kötüsü, İsrail bombaları düzenli olarak ve bilinçli bir şekilde okulların üzerine düşüyor. Papa bu “zalimlik” karşısında öfkelenildiğinde, İsrail Başbakanı Netanyahu, savaşını eleştirme cüretini gösteren herkese karşı aynı hakareti kullandıktan sonra onu antisemitizmle neredeyse suçlayacaktı.

Netanyahu ve aşırı dindar ya da laik sağdaki müttefikleri tarafından istenen, ancak yüzyıldır tüm durum tarafından hazırlanan bu savaş tüm bölgeye yayılıyor. Gazze, Batı Şeria ve Golan Tepelerinin işgaline ek olarak, İsrail ordusu bu sonbaharda 316'sı çocuk olmak üzere 4,000'den fazla kişinin ölümü ve Birleşmiş Milletler'e göre 100,000 evin yıkılması pahasına Lübnan'a müdahale etti. Lübnanlı yetkililer hala kaç ailenin kayıp sevdiklerini aradığını bilmiyor ya da söylemiyor. Ardından, İran'da “hedefli” bombalamalar ve Suriye'de yüzlerce saldırı

gerçekleştiren İsrail hava kuvvetleri, 21 Aralık'ta üslerinden 2.000 km uzaktaki Yemen'e müdahale etti.

Genelkurmay'a göre bu, Suudi Arabistan'ın yıllardır savaştığı ve Kızıldeniz'deki ticari trafiği tehdit eden Yemenli isyancı grup Husilerin elindeki liman tesislerini yok etmeyi amaçlayan uzun süredir hazırlanmış bir operasyondur. 48 saat sonra, savaşın bu şekilde genişletilmesini kınamak bir yana, ABD de Yemen'i bombalamak üzere uçaklar gönderdi; diğer emperyalist güçlerin sessizliği ise bunu onaylamakla eşdeğerdir.

Bu sessizlik emperyalist ülkelerinde kamuoyunu şekillendirenler kadar uzanmaktadır. Netanyahu'nun politikası, İsrail ordusunun vahşeti, Batılı hükümetler tarafından örtbas edilen ve onaylanan savaş tırmandırması o kadar alışılmış hale geldi ki artık ne başbakanlar, ne politikacılar ne de medya bunlardan etkileniyor gibi görünüyor.

Bu sonuçta, bölgede düzeni sağlamanın, dünya ticaretinin temel unsurları olan petrol yataklarının ve Süveyş Kanalı trafiğinin korunması için ödenmesi gereken bir bedeldir. (LO, 25.12.24)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Bunamış kapitalizm çağında kriz ve savaş

Bu yıl bir kriz ve savaş yılı, barbarlığa ve tekrara sürüklenme yılı ya da depremler için söylediğimiz gibi bir önceki yılın artçı sarsıntısı oldu. Ama sadece bu değil, aynı zamanda, sadece süresi nedeniyle bile, bir kötüleşme.

Bir yıl daha burjuvazinin ekonomisindeki krizi aşmak için yeni bir adım atmadığını, atamadığını gösteriyor.

Ortadoğu'da olduğu gibi Rusya ve Ukrayna arasında bir yıl sürecek "yüksek yoğunluklu" savaş, on binlerce ölüm, olağanüstü yıkım ve şu anki kurbanların çok ötesinde, barbarlığa sürüklenmenin kalıcı olduğu ve emperyalist burjuvazinin dünya üzerindeki egemenliğinin insanlığa sunabileceği tek geleceğin bu olduğu konusunda artan bir kesinlik anlamına gelmektedir.

Yaklaşık yarım yüzyıldır devam eden krizin şu anki aşaması, burjuva iktisatçıların giderek daha fazla "seküler kriz" olarak adlandırdıkları sürecin bir parçasıdır. Kriz, 1970'lerden bu yana uluslararası para sistemindeki hızlı krizler, doların çevrilebilirliğinin ortadan kaldırılması ve birbirini izleyen petrol krizleri ile ağırlaşmıştır.

Bu seküler kriz, "Otuz Şanlı Yıl" (a) (aslında, kapitalist ekonomi makinesinin İkinci Dünya Savaşı'nın yıkımından sonra yeniden inşasının ana itici güç olarak yeniden başlatıldığı kısa bir dönem) kesin bir son verdi. Krizler, başlangıcından bu yana kapitalizmin tüm

tarihini noktalamış ve onun gelişim evrelerinden birini oluşturmuştur. Ancak, yeni bir genişleme döneminin takip ettiği yükselen kapitalizmin krizlerinden farklı olarak, emperyalist çağın bunak kapitalizminin krizleri uzama, hatta süreklileşme eğilimindedir (bu nedenle "seküler kriz" ifadesi kullanılmaktadır).

Krizin mevcut aşamasının evrimine gelinece, her şey krizin daha da kötüye gideceğini gösteriyor. Burjuvazinin kendisi ve az çok yetkili sözcüleri de bunu söylüyor. Burjuva basını, özellikle de ekonomi basını, büyük ölçüde finansallaşmış kapitalist dünyada 1929'dakine benzer, belki de daha kötü bir ekonomik çöküşe yol açabilecek olası bir mali kriz korkusuyla boğuşuyor gibi görünüyor.

Bugünkü krizde şu ana kadar böyle değil. Buradan çıkarılacak sonuç, dünya ekonomisinin şimdiye kadar bu durumdan kurtulduğu, ancak aynı zamanda ve çok daha

büyük olasılıkla en kötüsünün henüz gelmemiş olduğudur.

Dünya kapitalist ekonomisinin durumunun en önemli göstergelerinden biri ticaretin durumudur. Başta ABD olmak üzere dünya üretim ve ticaretine hakim olan emperyalist güçlerin aldığı korumacı önlemlere rağmen dünya ticareti şimdilik çökmüş değil. Ancak korumacı önlemlerin yaygınlaşması bu endeksi bile etkilemeye başlamıştır. Les Echos, günlük fransız ekonomi ve finans gazetesi 'nin 26 Ağustos 2024 tarihli manşeti "Dünya ticareti ivme kaybediyor" diyordu. "Bu yavaşlama büyük ölçüde Avrupa Birliği (AB) ülkelerinin ihracat kapasitesindeki düşüşten kaynaklanmaktadır."

Emperyalist ülkeler arasındaki güç dengesinde yaşanan değişimler

Tüm emperyalist güçlere ilişkin genel istatistikler, aralarındaki güç dengesinde bir değişiklik olduğunu gizlemektedir.

Rekabeti şiddetlendiren ve bu uzun süre devam eden kriz, özellikle ABD ile Avrupa arasındaki küresel ekonomik güç dengesini şimdiden derinden etkilemiştir. Günlük ekonomi gazetesinde yer alan aynı makale özellikle "kimyasal madde ve diğer mamul mal ihracatının düştüğü Almanya'daki gelişmelere" işaret etmektedir.

Les Echos'un yakın tarihli bir sayısında (12 Eylül

2024) Mario Draghi'nin "Brüksel'e sunduğu" ve "Avrupa ekonomisinin tehlikede olduğu uyarısında bulunan" uzun bir rapora yer veriliyor. Panik modunda, Avrupa ekonomisinin yetersiz rekabet gücünden bahsediyor ve "ya harekete geçeriz ya da bu yavaş bir ıstırap olur" uyarısında bulunuyor.

Kelimelerin seçimi iyi düşünülmüş! Ve yorum yapan bir gazeteci değil, Draghi burjuva dünyasının en önde gelen isimlerinden biri. Ve Avrupa'nın ölüm sancılarında bahsediyor. Rusyaya ya da hatta Çin'e daha iyi rekabet etme ihtiyacından bahsetmiyor. Amerika Birleşik Devletleri hakkında konuşuyor. Ve anlıyoruz ki, Avrupa burjuvazisinin bilinçli ve sorumlu bir adam olarak duyduğu korku, Avrupa'nın ABD ve Amerikan rekabeti karşısında ölmekte olduğudur.

Ve suçu da üretken yatırımların yetersizliğine atıyor.

Evet, burjuvazi üretime yatırım yapmaya giderek daha az eğilim gösterirken spekülasyona giderek daha fazla yöneliyor ve bu da krizi büyütüyor. Troçki 1938'de Geçiş Programı'nda, burjuvazinin kendi ekonomisindeki çalkantılar karşısında ne ölçüde kaybolduğunu, perişan olduğunu ve paniklediğini belirttiğinde, bugünkü gerçekliğe çok benzer bir gerçekliği tarif ediyordu.

Bu gözlem için. Avrupa ekonomisi ile Amerikan ekonomisi arasında giderek büyüyen uçuruma ilişkin bu gözlem aynı zamanda Avrupa

Birliği için bir başarısızlık itirafıdır. Bu başarısızlığın nedenleri başka bir gözlemlerde yatmaktadır: uzun ve zahmetli "Avrupa'yı inşa etme" sürecine rağmen, Avrupa birleşik değildir ve onu oluşturan farklı Devletler birbirleriyle rekabet halindedir. Avrupa Birliği hiçbir şekilde Avrupa'nın birleşmesi değil, Avrupa'nın kapitalist ülkelerinin birbirleriyle çatışmaya devam ettiği ek bir arenadır. Birlik sadece sınırlı değil, aynı zamanda geri dönüşlüdür.

Avrupa Birliği içinde serbest dolaşım, Birliğin bir bütün olarak nüfusa sağladığı az sayıdaki faydadan biriydi. İnsanların sözde "serbest dolaşımı" - hatırlatmaya gerek var mı? - Schengen bölgesindeki ülkelerden birinin vatandaşı olmayan herkes için her zaman kötü bir şaka olmuştur. Ancak Almanya'nın sınır kontrollerini yeniden uygulamaya koyma kararı, bir AB ülkesinin bu simgesel önlemi bir gecede ne kadar kolay bir şekilde ortadan kaldırılabileceğini hatırlatıyor.

Ve bu, Birliğin yalnızca bir yönü, çeşitli ulusal burjuvaziler için küçük bir yönüdür. Ancak en temel alanlarda - ordular, baskı güçleri, yönetimler, siyasi kurumlar, vergilendirme, sosyal yasalar, yasalar bütünü vb - Avrupa, Devletlerinin parçalanmışlığının üstesinden gelememiştir. Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri arasındaki rekabette bu büyük bir engeldir.

Mali çöküş hala bir tehdit

Bugünkü krizi 1929 kriziyle karşılaştıracak olursak, krizin doruğa ulaştığı dönemde,

ister krizin kendisi ister korumacı ekonomik önlemlerin bir sonucu olarak olsun, uluslararası ticaretin çöktüğünü görebiliriz. Uluslararası ticaretin değeri 1929 ve 1933 yılları arasında üçe bölünmüştü. Bugün ise ne ticaret ne de üretim için durum hiç de böyle değil.

Şu anda mevcut kriz ile 1929'u takip eden uzun bunalım arasındaki en büyük fark, büyük burjuvazinin hala büyük karlar elde ediyor olmasıdır. Bunu işçi sınıfının, ücretlilerin ve emeklilerin sırtından; sağlık, eğitim, toplu taşıma vb. gibi çalışan sınıflar için yararlı olan kamu hizmetlerindeki her şeyin sırtından yapıyor. Kârını büyük ölçüde spekülasyon ve finans yoluyla elde etmektedir.

Artı değerın kapitalistler arasındaki bölüşümünde yer alan finansal operasyonlar krizin şiddetini arttıran unsurlar haline gelmiştir. Uzman finans yayınları, büyük burjuvazinin finansal çöküş tehdidine ilişkin derin endişesini yansıtmaktadır. Henüz görmediğimiz ölçekte bir finansal çöküş. 2008'de buna değinmiştik. Ancak 1929'u takip eden yıllarda olduğu kadar ileri gitmedi. Les Echos, 17 Eylül 2024'te yayınlanan bir makalede yine de "Avrupa hükümetlerinin 2008 krizinin yükünü ödemek için acele ettiğini" ve "sadece Hollanda hükümetinin ABN AMRO'yu (Hollanda'nın önde gelen bankası) iflastan kurtarmak için 27 milyar avro harcadığını" belirtiyor. Ama bu sadece küçük bir emperyalist devlet...

Büyük bir mali krizin hayaleti büyük burjuvaziye korkutuyor! (LDC, 15.12.24)

Güncel... Güncel... Güncel...

Suriye: Avrupalı bakanlardan iyi tavsiyeler

Fransa Dışişleri Bakanı Jean-Noël Barrot ve Alman meslektaşı Annalena Baerbock 3 Ocak'ta Avrupa Birliği adına Suriye'ye gittiler.

Beşar Esad diktatörlüğünün 8 Aralık'ta devrilmesinden bu yana bu ziyareti gerçekleştiren ilk Batılı diplomatlardı, ancak emperyalist devletlerin bu süreçteki ilk gösterileri kesinlikle değildi. Birkaç hafta içinde aynı türden yüzlerce Amerikan ve İsrail operasyonunun ardından 31 Aralık Salı günü Fransız Rafaleleri, IŞİD'in elindeki bölgeler olarak tanımlanan Suriye hedeflerine yedi bomba attı. Ülkenin Esad diktatörlüğünden, yeni takım elbise giymeye başlayan bir cihatçı olan Ahmed El-Şaraa hükümetine geçişi bu nedenle yakın gözetim altında

gerçekleşiyor.

Bombaların yanı sıra Batılı diplomatlar da yeni Suriye hükümetine iyi tavsiyelerde bulunuyorlar. Barrot ve Baerbock siyasi geçiş sürecinin “barışçıl ve talepkar” olmasını istediler. Fransız bakan “adalet sağlanmadan ahlaki bir iyileşme olmayacağını” da sözlerine ekledi; ahlak ve adaletin her zaman Fransızların uzmanlık alanı olduğu ve Barrot'nun bakanlık göreviyle birlikte bunları miras aldığı anlaşıyor.

Fransız devleti, 1920'lerde İngiliz suç ortağıyla birlikte vahşi baskılar pahasına Ortadoğu'yu parçaladı, sıfırdan dini çizgilerle bölünmüş bir Lübnan yarattı, keyfi sınırlar çizdi, Gazze'deki mevcut imha savaşı da dahil olmak üzere

tüm savaşlarında İsrail Devletini destekledi. Uygun gördüğü zamanlarda Esad diktatörlüğünü destekledi ve silahlandırdı, ardından daha iyi olmayan muhalifleri mali olarak destekledi ve son olarak ABD ile birlikte ülkenin silahlı çeteler arasında bir çatışma alanına dönüşmesine katkıda bulundu. Bugün yüz binlerce, belki de milyonlarca Suriyeli aile yerinden edilmiş, sürgünde ve kamplarda yaşamaktadır. Kasabalar ve köyler yok edildi, bölgenin bir kısmı İsrail'in, bir kısmı da Türkiye'nin kontrolü altında ve Rus ve Amerikan ordularının burada üsleri var.

Buna karşılık Avrupalı bakanlar, yeni Suriyeli liderlere, birbirlerine düşürülmelerine kendilerinin de yardımcı olduğu farklı halk kesimlerini birleştirmelerini tavsiye ediyor.

Ve kötümser olacaksanız, sonuna kadar kötümser olun. İki bakan yeni liderlere, kayıtsız kalmaları halinde Avrupalı şirketlerin ülkeyi yeniden inşa etmek için yardıma hazır olduklarını açıkça belirttiler. Elbette, iş iştir. (LO, 08.01.25)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 35 TL / 1 € / 0,50 £
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 TL / 10 € / 8 £.